

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk II

Stad Avignon, Frankrijk ~ 1342

Het was nu het veertiende-eeuwse Europa en Avignon was het hart van de Christelijk Rijk. Avignon, gelegen aan de oevers van de Rhône, was het Babylon van het Westen – de stad wemelde van handelaren en waarzeggers, dronkaards en ambachtslieden, soldaten en ambassadeurs, Jezebels en dieven. Hoge vestingmuren omringden de stad, bedoeld om haar te beschermen tegen invasies van buitenaf. Met zoveel mensen dicht op elkaar gepakt binnen de muren, bleek een adequate riolering een enorme opgave en hing er een vieze geur als een onzichtbare, maar toch voelbare deken over de opgesloten bevolking.

Uit die zee van stank verrees het *Palais des Papes* (Pausenpaleis) boven het landschap. Gebouwd op een rots die door het Romeinse Rijk was achtergelaten, diende de imposante constructie als hoeksteen en pauselijke troon van de Heilige Stoel. Het enorme gotische kasteel was het grootste dat er bestond. Het was een massief, draakachtig fort: versterkte muren van wel 3,6 meter dik – compleet met kantelen, torens en schietgaten. Het geheel Het complex strekte zich uit als een dubbel paleis, met twee binnenplaatsen. In de vleugels bevonden zich enorme zalen, waarvan de grootste en belangrijkste de consistoriezaal en het conclaaf waren.

Banketzalen en schatkamers. In de krochten bevond zich een enorme kelder met schijnbaar ontelbare liters wijn, afkomstig van de uitgestrekte pauselijke wijngaarden en gerijpt in rijen immense houten vaten. In het hart bevonden zich helse haarden, waar dagelijks tienduizenden broden werden gebakken om de Babylonische schat van Avignon te voeden. Het Pauselijk Paleis was niets minder dan een middeleeuws monster in magnifieke proporties – het beest was kolossaal.

Binnen de muren van het paleis kronkelden de ingewanden van corruptie, rijkdom, gevestigde onrechtvaardigheid, macht en grootmacht, die onophoudelijk rolden en samentrokken. De gangen van het kasteel wemelden steevast van kardinalen en functionarissen van de Curie, pauselijke lijfwachten en schildknapen, raadsleden en wetsdienaren, concubines met nederige blikken, ridders en hun heren, bezoekende hoogwaardigen en hun escorte, waaronder vooraanstaande familieleden en privé-entertainers van de paus.

Tijdens het pontificaat van paus Benedictus XII diende het College van Kardinalen vierentwintig kardinalen . Van het College was kardinaal Blasi de vurige wolf, die door de meeste vaste leden werd gehaat. Jean-François Blasi, een van de jongste kardinalen, was een man in goede gezondheid, lang van gestalte en met blond haar. Zijn meest opvallende, en tegelijkertijd verontrustende, kenmerk waren zijn ogen: een helder bruin oog en een blind, melkwit oog dat de blik van de duivel waardig was . Slechts een handjevol kardinalen verdroeg zijn gezelschap buiten formele gelegenheden. Maar voor Blasi waren dat er genoeg – kardinalen met voldoende invloed in zijn innerlijke kring om aan zijn behoeften te voldoen. Meestal waren dit oudere kardinalen die ook als toezichhouders in het pauselijk paleis dienden.

Het was in Avignon gebruikelijk dat kardinalen van hogere rang de leiding kregen over verschillende vleugels, zalen, kapellen en het paleisterrein. Jarenlang was Blasi opzichter van de Grote Kelder. Deze enorme ruimte was een ondergrondse gang, gegraven in 1337 en die zich uitstrekte over de gehele lengte van de vleugel waarin de Conclaafzaal zich bevond. Deze enorme ondergrondse kelder bevatte honderden vaten met de beste wijnen van Europa. Blasi was verantwoordelijk voor vrijwel elk aspect van de productie, van druif tot vat, inclusief de daaropvolgende opslag en bewaring van de wijnen. De wijnmakerij werd algemeen beschouwd als een zeer belangrijke functie en was verantwoordelijk voor een aanzienlijk deel van de jaarlijkse inkomsten van het pausdom.

Wat het paleis betreft, beschouwden de meesten Blasi dan ook als de 'Kardinaal van de Wijnen'. Bovendien wist elke kenner dat vriendschap sluiten met Blasi gelijkstond aan vriendschap sluiten met de Grote Kelder. De tengere en robuuste kardinaal Raulin Toussain, opzichter van de paleisvoorraadkamer en Boteillerie (het flessenmagazijn), en de zeer zwaarlijvige maar delicate kardinaal Lilo Julin,

De meester van de keukens en de feestzaal, twee anderen die zichzelf als fijnproevers beschouwden en beiden hadden ervoor gezorgd de vriendschap van de kardinaal van de wijnen te winnen. Blasi wist maar al te goed waarom deze twee hem het hof maakten, maar toch was er onder hen iets vreemds. Op zijn minst een overduidelijke vorm van kameraadschap.

In tegenstelling tot het veel grotere College van Kardinalen, bestond de Raad van de Apocrypha slechts uit drie kardinalen: kardinaal Hadour Xavier, de oudste raadslid; Avit Basiliste, de oudste en meest kwetsbare, en Edmard Lean, de jongste en meest recent benoemde. lichaam. De dienst van kardinaal Xavier eindigde met de ontdekking van zijn naakte en onthoofde lijk. Een boerenjongen vond zijn stoffelijke resten in een struikgewas langs een weg ten westen van Avignon. Verspreid in het struikgewas om hem heen lagen de resten van zijn lijfwachten, hun lichamen eveneens geschonden. Zijn moord bleef een raadsel. Voordat de geruchten over de moorden verstomden, stierf ook paus Benedictus. Hoewel verschillende kardinalen volhielden dat Benedictus was vergiftigd en dat de reeks moorden op de een of andere manier deel uitmaakte van een grotere politieke samenzwering, werden dergelijke speculaties nooit bewezen. Blasi stond het dichtst bij de pauselijke wijnen – en was bovendien een tiran – velen verdachten hem van de vergiftiging, maar niemand was ooit moedig genoeg om hem te confronteren met zijn vurige temperament.

Minder dan twee weken na de staatsbegrafenis van Benedictus koos het door de Fransen gedomineerde conclaaf haastig een andere Fransman, Pierre Roger de Beaufort, die de vijfde in de lijn van opvolging van het pausdom van Avignon was. De Beaufort werd gedoopt als Clemens VI. De meeste gebruikelijke hoogwaardigen waren aanwezig bij de verkiezing: de kardinalen van het College en de Raad, de secretaris-generaal, de vicaris-generaal en vice-regent, de belangrijkste pauselijke ambtenaren van het Koninkrijk Napels, de meest vooraanstaande bisschoppen en al hun volgers. Een bijeenkomst was vereist. Een afgezant van Filips VI de Valois, koning van Frankrijk, was opvallend afwezig, omdat hij te laat was gearriveerd om de ceremonie bij te wonen.

De macht bij deze verkiezing berustte openlijk bij het *College van Kardinalen*. Slechts weinigen die nog in leven waren, wisten echter dat de ware macht van pauselijke overreding in handen lag van slechts een enkeling – namelijk de *Raad van Apocryphen*. Door de eeuwen heen had het College van Kardinalen zijn rol ontwikkeld tot een verkiezingsorgaan van de Kerk, dat nu de Heilige Geest dient. Zie het op een vergelijkbare manier als elk parlementair orgaan zijn overkoepelende organisatie dient. Daarentegen was de Raad van de Apocryphen een klein, geheimzinnig en opzettelijk niet-gedocumenteerd pauselijk orgaan dat een gezag uitoefende dat zich gemakkelijk kon meten met dat van het College van Kardinalen. De apocriefe boeken stonden onder geen enkele heerschappij, behalve die van God, en waren alleen verantwoording verschuldigd aan Zijn uitverkoren vertegenwoordiger op aarde: de Heilige Vader en de Paus.

De apocriefe geschriften bestonden uit twee verschillende niveaus: de hogere en de lagere raad.

De Hoge Raad bestond uit de paus en de kardinalen die hij benoemde – die op hun beurt toezicht hielden op de abten en monniken van de Lagere Raad. Sinds de oprichting varieerde het aantal leden van deze Raad tussen de zestig en zesenzeestig, die elk door de Hoge Raad werden benoemd. Benoemingen tot de Raad waren voor het leven; nieuwe leden werden pas benoemd na het overlijden van een zittende benoemde. Twee van de oorspronkelijke drie kardinalen van de Hoge Raad – Basiliste en Lean – woonden in Avignon. in een villa genaamd Château Rouge. De leden van de Lagere Raad waren echter gelijk verdeeld over twee gelijkwaardige en afgelegen kloosters in het binnenland van Frankrijk en Italië. Dit waren de *Abbaye des Gardiens* (Abdij van de Garde), gelegen in de heuvels van de provincie Auvergne in Frankrijk, en het *Monastero del Cancelllo* (Klooster van Cancelllo), gelegen in de afgelegen bergen van de Italiaanse provincie Umbrië.

De Gardiens-abdij van het Lagere Concilie viel onder de leiding van de abt, Vonig, terwijl het Cancelllo-klooster in Italië onder de leiding van de abt, Domingus, viel. Beide abten van het Lagere Concilie legden alleen verantwoording af aan de kardinalen van het Hogere Concilie, die op hun beurt in het geheim en uitsluitend aan de paus rapporteerden. Deze geïsoleerde kloosters beschouwden zichzelf als benedictijnen, maar werden niet bestuurd volgens de *benedictijnse kloosterregel*. Ze hadden een eigen orde ontwikkeld die noch benedictijns, noch franciscaans, noch cisterciënzer was. Eeuwenlang hadden deze kloosters bleef losgekoppeld van de kloosterregel en viel onder de exclusieve controle van de Raad van de Apocryphen. De Raad en zijn twee kloosters, met zijn gewaardeerde kring, bleven onder controle staan. De bedienden waren uiterlijk een soort 'heilige geest' die de meest afschuwelijke geheimen van de pauselijke vertrekken bewaakte. Weinig geheimen ontgingen Lucifael echter, met name die van de Raad.

Terwijl Lucifael Azië verwoestte met haar dodelijke adem, hield ze zich evenzeer bezig met Europa en bedroog ze twee van zijn naties. Door huwelijken kruisten de koninklijke bloedlijnen van Frankrijk en Engeland elkaar. Kortom, een koning stierf en Engeland had rechtmatige aanspraak op Frankrijk – de duivel zat in de details. Niettemin bevonden de verstrengelde koninkrijken zich in een impasse en luidde de klok. En daaruit ontstond het begin van de *Honderdjarige Oorlog*. De allereerste van deze veldslagen, die de meest gruwelijke in de geschiedenis zou blijken te zijn, speelde zich af op Frans grondgebied en zou voor altijd bekendstaan als de bloedige Slag bij Crécy. Velen zouden getuige zijn van de gruwelen die zich voltrokken op die benauwde augustusmiddag van de slag.

Crecy-en-Ponthieu ~ Noord-Frankrijk ~ augustus 1346

Er waren slechts restanten van de storm over. De donder rolde naar het westen, en er was bliksem.

De horizon drong door tot in de verre heuvels. Een lichtzwarte raaf nestelde zich tussen de door de wind kromgetrokken takken van een eik en bewoog een paar gehavende bladeren. Zijn zwarte pupillen zwollen op en trokken samen, koud en mechanisch, alsof een machine zijn pikzwarte ogen bestuurd. De raaf wiegde zijn kop en kraaide tweemaal naar de terugtrekkende onweerswolk, en toen nog een keer. Onder de eikenboom ploeterde een colonne Franse soldaten voort over een modderige, hobbelige weg.

De Fransen – de meesten van hen boeren wier handen meer gewend waren aan het hanteren van bijlen en hooivorken dan van zwaarden – marcheerden ten oorlog door de drassige heuvels van Noord-Frankrijk. Hun pas gekroonde *koning Filips VI* had die Engelse 'hond', *Edward III*, verteld dat Frankrijk de troon nooit met Engeland, of met wie dan ook, zou delen. Frankrijk, zo decreteerde Filips, was soeverein en de troon was alleen van hem. Edward reageerde met een woedeaanval op Filips' brutale claim en was vastbesloten hem van de troon te stoten. Hij baande zich een weg door Frankrijk en brandde complete dorpen plat. Hij was erop gebrand Filips voldoende schade toe te brengen om hem ten val te brengen zijn eigen gelederen. Toen Filips het nieuws bereikte van Edwards brutale aanval, verzamelde hij veel Franse edelen om tegen de binnenvallende indringer op te trekken.

Filips oproep tot de wapens was zo krachtig dat Eduard, die nu geconfronteerd werd met de enorme Franse troepenmacht op de vlakte boven *Crécy-en-Ponthieu*, weigerde de strijd aan te gaan en noordwaarts vluchtte richting Calais. De Fransen waren vol vertrouwen en verwachtten een snelle overwinning. Het leger van Filips was enorm, samengesteld uit de legers van vele edelen – hoewel het grotendeels uit boeren bestond, telde het meer dan vijfendertigduizend man en was het in aantal de Engelsen groter. Drie mannen tegen één. De Franse edelen en hun ridders waren echter gemakkelijk te onderscheiden van de menigte boeren en handelaars: de eersten waren goed bereden, droegen vaandels en waren gehuld in zware harnassen; ze hadden de trotse houding van edellieden en de grimmige vastberadenheid die kenmerkend was voor veteranen.

Lange zwaarden, strijdnutsen en schilden kletterden tegen gepantserde paarden; rijen pieken bewogen zich tussen de ordelijke colonnes voetsoldaten; kruisboogwagens hobbelden over het hobbelige terrein. Duizend zadels kraakten; duizend paarden bliezen en stampden. Commando's werden luidkeels van rang tot rang doorgegeven, terwijl groepjes mannen liederen zongen van de velden en oogsten die ze achter zich hadden gelaten. In de natte augustuslucht vormden de oorlogsgeluiden een requiem voor de mannen die stoïcijns hun lot tegemoet marcheerden. Hoewel de soldaten onbezonnen waren – ervan uitgaande dat ze snel en beslissend zouden winnen en veel Engelse gevangenen zouden maken – heerste er in hen een onrust die vergelijkbaar was met die van schichtige varkens op de avond voor de oorlog. slachting. De gedeelde gemoedstoestand verraadde een duidelijke mate van nervositeit, bracht meer een ongrijpbaar voorgevoel voort dan een concrete inschatting – een vaag maar zeer afleidend besef, diep in de botten – een gevoel van naderend onheil.

Zelfs de strijdpaarden begrepen de kern ervan; maar diezelfde stralende zwarte raaf, hoog boven het slagveld in de knoestige eik, begreep het het beste. Het was de onzichtbare aanwezigheid van de Duivel zelf en, in haar gezelschap, een andere engel die altijd paraat stond: *de Dood*.

Temidden van de colonne soldaten bewogen twee zwaar gepantserde ridders met gepantserde paarden schouder aan schouder. Over hun borstplaten hingen mouwloze vesten met identieke geborduurde emblemen. Dezelfde insignes sierden hun zadeldekken en schilden. De ridders reden onder de banier van Heer Amelet van Laon. Het waren broers. Gescheiden door zes jaar, dragen ze het wapen en de voorname achternaam Blasi. Jean-Jacques en Jean-René waren de jongsten van de drie broers Blasi; de oudste was Jean-François.

In tegenstelling tot Jean-Jacques, een onstuimige man, woonde Jean-René met zijn vrouw, Alsae Blasi, en zijn enige zoon, Michael Blasi, in een kasteel op het gerespecteerde landgoed van de familie Blasi, gelegen aan de noordelijke rand van Reims. Jean-François woonde daarnaast in een groot, pauselijk kasteel, het Château Rouge, in Avignon. Hij deelde het kasteel met twee verdiepingen met verschillende andere pauselijke hoogwaardigen, wier weelderige appartementen onder één dak waren ondergebracht.

Jacques beet het laatste stukje vruchtvlees van een appel af en gooide het naar de helm van zijn broer . De kern raakte René's opgetrokken vizier en sloeg het dicht. René trok het vizier omhoog, waardoor een verbitterde frons zichtbaar werd, maar hij bleef strak voor zich uit kijken. Jacques lachte en boog zich voorover op zijn paard om de koppige uitdrukking van zijn broer beter te kunnen bekijken .

'Kom nou, René,' zei de jongeman met een glimlach. 'Lachen geeft moed voor de strijd. Ik ben geen *koning Edward, Le Petit!*' Jacques schoof een verse appel uit een tas die hij aan zijn zijde droeg.

René antwoordde koeltjes: "De mannen zijn niet voorbereid op de aanval. Ze zijn uitgeput van de mars."

'Ik jaag de Engelsen de zee in!' riep Jacques uit, terwijl hij zijn appel hoog in de lucht hield. 'Ik stop een appel in Edwards mond en slinger hem terug over de zee. En omdat ik je vriendelijke broer René ben, zal ik een Engelse schildknaap voor je gevangennemen,' voegde hij er grinnikend aan toe, voordat hij een hap uit de appel nam.

"Ze moeten zich verdedigend opstellen en klaar zijn voor de aanval," verklaarde René .

'Ze zullen zo moe zijn als kleine meisjes,' wierp zijn broer tegen. 'Ze hebben dagen van strijd meegemaakt.' Bij het zien van onze aantallen zullen ze hun wapens neerleggen en zich overgeven."

“Ze zullen zich niet overgeven. Zowel Edward als zijn Zwarte Prins staan aan hun zijde. Ze zullen hen tot de dood verdedigen – je spreekt onzin.”

'Ze zijn moe,' hield de jongere man vol. 'Ze zullen zich overgeven. Jij bent de dwaas, René. Ik zal de dwaas na de strijd nog wel even laten zien wie hij is; als er al een strijd is.'

“Jacques, je hebt orders. Je moet ze opvolgen, net als ik. De maarschalk van Zijne Majesteit heeft bevolen dat alle vaandeldragers moeten rusten totdat de mannen uitgerust zijn van een dagmars .”

'Kijk om je heen, René. Kijk ze in de ogen – naar hun vastberadenheid! Ze zullen geen rust vinden. Hun bloed kookt. Ze zullen aanvallen; zelfs tegen de bevelen in.' antwoordde Jacques.

'Veel van deze mannen hebben nooit zo'n gevecht meegemaakt als wij,' herinnerde René hem eraan. 'En we zijn gebonden aan bevelen – aan Lord Amelet, wiens banier wappert voor Zijne Majesteit,' spuwde René .

'We hebben bevelen om te rusten. We mogen niet tegen Edward optrekken voordat we het bevel daartoe krijgen.'

De twee mannen keken naar het langzaam oprukkende leger, waarna er een korte stilte tussen hen viel. De colonne leek zich eindeloos uit te strekken over het oneffen terrein, voor en achter hen. Jacques draaide zich naar René, zijn gezicht vertrokken van walging, en zei tegen zijn broer: "Als deze eenvoudige mannen hun leven wagen voor de Engelsen, de meesten zonder schild of harnas, dan zal ik ook rijden en hen verdedigen. Trouw aan Frankrijk, zo hoort elke ridder te doen. Wij dienen Frankrijk – deze mannen zijn Frankrijk, en ik zal hen verdedigen!"

"Mag ik u eraan herinneren, beste broeder, dat u een eed hebt gezworen, op straffe des doods als u die breekt? En u zou het Huis van Blasi voorgoed van alle eer kunnen beroven. Deze dag zal *elke* Blasi diepgaand beïnvloeden , ten goede *of* ten kwade."

Jacques staarde voor zich uit alsof hij René niet hoorde.

'Dan ben je verdomme goed, Jacques,' gromde René, terwijl hij zijn gezichtsmasker naar beneden klapte.

Ten slotte vroeg Jacques: "Wil je ook met Frankrijk meereizen?"

René hief zijn vizier op en antwoordde: "Je bent je evenwicht volledig kwijt, Jacques."

Jacques trok een grimas en herhaalde de vraag. "Zult u dat doen?"

“Je bent geen ridder, eerder een nar in een harnas.”

'Zult u dat dan doen?'

"Ik zal Jean-François niet bekennen dat ik niet aan de zijde van zijn dwaze broer in de strijd heb gestaan."

'Ja,' zei Jacques. 'Zoals hij zei: het kruis draagt ons beiden, of geen van beiden.'

'Inderdaad,' zuchtte René. Hij draaide zich naar Jacques en berispte hem. 'Je laat me weinig keus. Geniet je daarvan, hè?' René's frons verdween en een droge glimlach verscheen . 'Ik moet met je meerijden, *Le Bouffon de France*. Laat het zo zijn.'

Jacques grinnikte en boog zich naar zijn broer. 'Kijk eens om je heen. Ik ken de harten van de mensen, René, net als jij. Deze mannen zullen niet rusten voordat ze *Le Petit* in zee gooien. De overwinning is al van ons. Binnenkort zullen we Edwards hoofd hebben – en zijn troon. Laat ons zien...'

Het kruis van de kardinaalbroeder , opdat wij de overwinning mogen behalen."

René gooide de appel opzij, zette zijn helm af en trok een fijne gouden ketting onder zijn borstplaat vandaan. Deze droeg het aanzienlijke gewicht van een met edelstenen bezet kruisbeeld dat van zijn oudere broer, Jean-François Blasi, was geweest en dat later door wijlen paus Benedictus XII zelf was gezegend. François had erop aangedrongen dat René en Jacques het kruisbeeld in elke veldslag bij zich zouden dragen. Zoals het moment het dicteerde, was het René's beurt om het Blasi-kruis te dragen. Dit was een van de redenen waarom René zich geroepen voelde om zich bij zijn broer aan te sluiten. Als Jacques de aanval inzette: Hij zou zijn broer niet alleen de dood laten tegemoet treden, zonder kruis. Evenmin zou hij het Franse leger alleen laten vechten, hoe onverstandig de eenheid ook was. Aan zijn landgenoten en aan zijn broer was hij even toegewijd, zij het op verschillende manieren; beiden zou hij verdedigen, beiden zou hij eren. René leunde over de rand van zijn paard en gaf het kruis aan Jacques. Jacques kuste het koude metaal en boog zijn hoofd lichtjes uit eerbied. Een donderslag galmde over het landschap. Jacques lachte en beschouwde het als een goed voorteken. Boven hen, in de takken van een gedrongen eik, de Een lichtgevende raaf roerde zich met fladderende veren. Hij vloog van zijn zitplaats weg, de noordwestelijke horizon in, richting de Engelse legers.

'In de naam van de allerhoogste Heer en de heilige Dionysius,' mompelde Jacques met ijzige strengheid. René zette zich weer op zijn paard en herhaalde dezelfde eerbiedige groet. Hij plaatste het kruisbeeld terug op zijn borst en zette zijn helm op. Soldaten te paard stormden langs de colonne, roepend: "Maak je gereed! Maak je klaar!" "Wapens!" De colonne stormde naar voren.

Het leger van Filips had Edward ingehaald, die nu weinig andere keus had dan zich om te draaien en te vechten. De Engelse koning had zijn ridders te paard en piekeniers opgesteld op een brede heuvel bij het dorp Crécy, met boogschutters erachter en ervoor, en landheren die naast nog meer paarden in de achterhoede wachtten. Edward hield het bevel vanuit een bezette windmolen boven op de heuvel.

In een oogwenk, terwijl hij in noordoostelijke richting schoot, overbrugde de opgewonden raaf een uitgestrekt stuk ruw bewerkte grond en dook een afgelegen struikgewas in, verscholen achter een smalle heuvelrug. De heldere verschijning van de vogel verlichtte fel tussen de distels en taxussen, en zijn scherpe roep schrikte een jonge Engelse boogschutter op die in de luwte zijn behoefte deed. 'Een onheilspellend teken op een onheilspellende dag,' fluisterde de boogschutter, terwijl hij naar de raaf staarde – en het leek alsof de vogel hem zag, dwars door hem heen keek, en zijn onnatuurlijke blik zijn ziel doorboorde. Hij zakte door zijn knieën en greep naar zijn hoofd alsof hij probeerde te voorkomen dat het zou exploderen. Hij hijgde en kreunde, en zakte in elkaar op de grond voordat hij stierf. De vogel

Het gilde en fladderde wild voordat ook het te pletter viel en in het struikgewas terecht kwam, met een vederachtige stuiptrekking.

De ogen van de dode boogschutter schoten open. Hij richtte zich op en keek om zich heen. Hol. Het wit van zijn ogen was weggevaagd – glanzend en zwart als de veren van een raaf. Hij pakte een lange boog, die tegen een boomstam leunde, en met een volle pijlkoker over zijn rug verliet hij het bosje voller dan hij erin was gekomen. Zelfs met een lege blaas was zijn hart vol – vol van het zwarte kwaad dat in zijn niet-kloppende borst borrelde. Hij brak door het dichte struikgewas naar een strakke formatie van bijna duizend boogschutters die vijfhonderd ridders flankerden. De formatie stond op een punt dat uitkeek over een ondiepe vallei in het oosten.

en in het westen wachtten nog duizenden soldaten in twee perfecte vierkanten. De boogschutter Hij nam zijn plaats in tussen de gelederen.

Precies zoals Jacques Blasi had voorspeld, stortte het Franse leger zich roekeloos in de strijd voordat hun bevelhebbers hen konden tegenhouden. In de vallei stormde een ongeorganiseerde massa schreeuwende soldaten, speerdraggers, Genuese kruisboogschutters en Franse ridders te paard op de heuvelrug af die door de Engelsen werd bezet. Er was geen orde in het tumult; de mannen sloegen elkaar in hun bloeddorst tegen de grond en sommigen spietsten elkaar zichzelf op de zwaarden vastzetten met hun eigen onhandige handen.

Aan de Engelse kant van de heuvel liep de zielloze soldaat tussen lange rijen boogschutters door die hun lange bogen hoog en gespannen hielden.

"Rustig aan! Stop!" brulde een gezaghebbende stem.

De nog levende boogschutters, die de duisternis in zijn ogen zagen, trokken zich terug, hun gelederen uiteenvallend als een zich splitsende Rode Zee.

Geschrokken fluisterden de mannen tegen elkaar: "Wegwezen! Hij is de duivel in zich!" Niemand bewoog zich om hem tegen te houden toen hij zich tussen de gelederen omdraaide en de heuvelrug af marcheerde, de Engelsen en hun posities achter zich latend.

'Boogschutter! Keer terug naar je post!' Een bulderend bevel klonk van achter de gelederen. De stem was die van Lord Clifford, vol zelfvertrouwen, maar de boogschutter bleef langzaam en zeker de heuvel afdalen. Achter de Engelse formatie, een grijze hemele. De lucht brak open en de middagzon brak door de wolken. Doordat de zon achter de Engelsen scheen, stonden de naderende Franse troepen verblind.

Vanuit zijn positie te midden van zijn eigen boogschutters riep de graaf van zowel Warwick als Oxford: "Heer Clifford, laat uw boogschutter terugkeren! Heren, houd uw mannen op de markering!"

De Duivelboogschutter haalde een pijl uit zijn pijlkoker en spande die, zonder vaart te minderen, diep in zijn lange boog. Zijn zwarte ogen waren gefixeerd op twee heldere stipjes aan het einde van de vallei.

'Boogschutter! Keer terug of word van achteren neergehaald,' eiste Lord Clifford. De boogschutter vervolgde zijn weg over de heuvelrug, zijn donkere gestalte stak griezelig af tegen de chaos van de Oprukkende Fransen. Clifford liet zijn paard naar voren komen, gevolgd door zijn vaandeldrager. Hij stopte naast een van de boogschutters en gromde bevelen om de eenzame krijger ter plekke neer te leggen .

'Van achteren, mijnheer?' vroeg de boogschutter ongemakkelijk.

'Ik beveel je naar voren te komen en die man neer te schieten! Doe het nu, boogschutter!' siste Clifford, terwijl hij woedend gebaarde naar de wegrennende figuur.

'Inderdaad, mijnheer.' De boogschutter boog en nam een vrije positie in. Hij spande een pijl, peilde de wind en schoot de pijl de heuvelrug af. De schacht vloog recht en snel, doorboorde de rug van de levenloze man en kwam midden in zijn borst weer naar buiten. De gespietste boogschutter pauzeerde even en draaide zich toen om naar de heuvelrug. De Engelse soldaten zagen slechts een vage vlek toen de dode man zich omdraaide om hen aan te kijken – misschien alsof hij hen wilde begroeten. Niemand zag de pijl uit zijn boog vliegen en de heuvelrug op – niema Ze zagen hoe die pijl het oog van Lord Cliffords jonge boogschutter doorboorde. Pas toen de boogschutter in elkaar zakte, zagen ze de pijl met zwarte veren uit zijn hoofd steken. De Duivelboogschutter draaide zich om en vervolgde zijn weg over het veld, recht in de bulderende Franse aanval.

'Laat hem gaan!' siste Clifford, terwijl hij de wandelende dode aanstaarde. 'Boogschutters, zoek jullie doelen! Maak je klaar op mijn teken!'

Toch waren alle ogen gericht op het wezen dat onverstoord op de oprukkende Franse vijand afliep, zich niets aantrekkend van de pijl die dwars door zijn romp was gegaan.

De knal van een primitief Engels kanon galmde over het veld, gevolgd door de eerste hagel van pijlen. Pijlen regenden neer op de aanstormende Fransen. Mannen en paarden vielen onder de aanval van de pijlen, tot grote ontzetting van de Fransen. De pijlschachten waren voorzien van een nieuw soort priemvormige pijlpunten, een nieuw concept in de strijd. Priemvormige punten waren lange, zware ijzeren punten die in staat waren om door harnassen heen te snijden. De Engelse longbows waren gemaakt van dicht taxushout en voorzien van veerkrachtige hennepsnaren die een trekkracht van honderd pond of meer vereisten, en slingerden deze verwoestende nieuwe pijl met ongelooflijke kracht af. De metalen harnassen van de Franse ridders boden hen weinig bescherming.

Toen Philip zijn mannen in wanorde zag en zag hoe ze zich haastig neersloegen, beval hij hen terug te keren en zich te hergroeperen. Ze negeerden het bevel, stormden langs hem heen en renden als bezetenen door de vallei. De Genuese kruisboogschutters bevonden zich midden in een hagel van pijlen uit lange bogen.

Ver van de Engelsen wierpen ze hun bogen neer en vluchtten. Toen Filips broer, graaf D'Alençon, dit zag, gaf hij opdracht hen te doden. Zo gebeurde het dat die dag meer Genuezen sneuvelden in de strijd door toedoen van hun Franse kameraden dan door de binnenvallende Engelsen. leger.

De ziellose boogschutter liep alleen over het kolkende slagveld. Mannen en paarden gehoorzaamden de Instinctieve angst boezemde die zwarte ogen angst in, en niemand durfde de boogschutter te benaderen die zich ogenschijnlijk onverschillig bewoog voor de pijl die hem doorboorde. Hij trok een nieuwe pijl uit de koker op zijn rug, spande hem en schoot hem in één trefzekere beweging af. Bijna driehonderd meter verderop dreunde de schacht in de aarde tussen de voorpoten van Jean-Jacques Blasi's paard. Twee kruisboogpijlen uit Genua troffen nu de ribben van de dode boogschutter en een derde doorboorde zijn dij. Toch week zijn zwarte blik geen moment van zijn doel af, en de pijlen brachten hem niet tot stilstand, noch vertraagden ze zijn hand. Nog voordat de eerste pijl stil was, verliet hij zijn boog. Deze miste niet. Hij vloog met een felle vlam naar beneden in de kraag van Jacques' harnas en doorboorde zijn linkerlong. Terwijl hij van zijn paard viel, flitste er nog een pijl uit de lucht; naast hem hoorde René een ontmoedigende knal toen zijn eigen paard onder hem in elkaar zakte. Een pijl met zwarte veren stak tussen de ogen van het dier uit. Maar de dode boogschutter was niet onsterfelijk. Nog voordat hij een nieuwe pijl afschoot, doorboorde een kruisboogpijl zijn keel en viel hij uiteindelijk op de grond. René sprong op en rende naar zijn broer. Soldaten gilden langs hen heen, hun waanzinnige aanval onverminderd.

René tilde Jacques' gezichtsmasker op, tilde zijn hoofd van de grond en wiegde het in zijn arm. Zijn ogen vulden zich met tranen; hij wist dat Jacques dit dal niet zou verlaten. in leven.

'Nee, René,' zei Jacques, terwijl zijn gezicht een mengeling was van geforceerde glimlachen en zichtbare pijn. 'Ik ben met eer gevallen.' Hij hoestte het borrelende bloed in zijn adem op. 'Ik wil – mijn kruis nog één keer omarmen.'

René rukte zijn helm af, hief zijn kin op en trok aan de ketting om zijn nek tot het kruisbeeld van zijn borstplaat viel. Hij rommelde ermee en bracht het kruis naar zijn stervende lichaam. De lippen van zijn broer . Jacques kuste ze en hij glimlachte.

“René, als je Eduard doodt, vraag dan de grote *Jean-François-de-France* om voor mij te bidden.” Hij fluisterde: "Zweer het."

“Op mijn erewoord, Jacques. En ik zal ook voor jou bidden, tot mijn laatste adem.” René reageerde met een lach en een stortvloed aan tranen. Het was al lang een grap onder de broers – de dwaze bijnaam waarmee ze hun 'overdreven serieuze' broer plaagden. oudere broer: François de France. Terwijl René het kruis terug onder zijn borstplaat schoof, zuchtte zijn broer en stierf in zijn armen.

Aan de overkant van de vallei roerde de Duivelboogschutter zich. Zijn werk was nog niet af. Een dikke kruisboogschacht die in zijn dijbeen vastzat, brak met een krakend geluid af toen hij rolde en op zijn knieën ging staan. Een hagel van pijlen doorboorde zijn lichte pantser, maar er vloeide geen bloed ; hij spande een pijl en schoot hem af. René hief zijn gezicht naar de hemel, jammerend van verdriet en verzet, terwijl zijn eigen dood op zwarte vleugels op hem afkwam. De pijl van de hel schoot naar de aarde als een verdoemde ziel. Hij doorboorde René's gehemelte , doorboorde zijn hersenen en spleet zijn schedel. Hij schreeuwde niet meer. Zijn lichaam viel neer op dat van zijn dode broer, met een uitdrukking van afschuw op zijn verwrongen en bebloede gezicht. Zijn wijd opengesperde ogen zagen de Genuese pijl niet die de verdoemde boogschutter door zijn schedel had getroffen. De boogschutter viel neer en bewoog niet meer.

Het Engelse leger bestond uit ongeveer twaalfduizend man, waarvan meer dan de helft boogschutters. Ridders stonden opgesteld in het midden van twee uit elkaar liggende flanken van boogschutters, in een precieze V-vorm van ongeveer achttienhonderd meter lang. Het Franse leger telde zesendertigduizend man. Golf na golf – vijftien in totaal – van aanstormende ridders stormde de Engelse pijlenregen in, om zich vervolgens op hun eigen doden en de stervenden voor hen te storten. Tussen de vluchtende Genuese kruisboogschutters, de zon die hun ogen verblindde en de waanzinnige kreten van de ongetrainde boeren rondom het slagveld, begonnen de Franse troep Het slagveld lag bezaaid met Engelse pijlen die tussen de gesneuvelde mannen en dieren uitstaken als stijve gerststengels. In slechts tien uur tijd waren er bijna een half miljoen Engelse pijlen vanaf de hoge heuvelrug naar beneden geregend en waren er meer dan zesduizend Fransen en Genuezen gesneuveld. Het was ongetwijfeld een duivels dansje – en een duivelse wals was het.

Het heksenuur was aangebroken toen de gewonde Filips zich terugtrok. Hij had weinig keus dan zijn gewonden achter te laten waar ze lagen. Twee koningen, bondgenoten van Filips, waren gesneuveld in de gruwelijke slachting; een van hen was de blinde koning Jan van Bohemen. Filips had geen andere keuze dan zich terug te trekken. Maar Edward nam geen gevangenen. Om middernacht bewoog zijn zoon, de Zwarte Prins van Wales, zich in het donker voort en sneed met lange messen de kelen van de gewonden door. In totaal stierven zesenzestigduizend Fransen en slechts een paar honderd Engelsen in de strijd. Het was een strijd waarin Lucifael vanaf het begin zeer nauw betrokken was. De eer kwam haar volledig toe; beide koningen, Edward en Filips, waren slechts pionnen in haar veel grotere spel. Zij was de regerende koningin en, onbewust, speelden twee dwaze koningen als narren voor haar.

Na de veldslag bezweek Filips onder de druk. Met de hulp van twee kardinalen uit Avignon als bemiddelaars werd al snel een wapenstilstand tussen Frankrijk en Engeland gesloten. Edward behield de bezetting van Calais en Filips raakte in paniek. De Engelsen hadden de ridderlijkheid uit Engeland verbannen.

De regels van de strijd. Hand-to-hand gevecht, oog-in-oog confrontatie – een strijd waarin één van beiden het tegen elkaar opneemt. De vaardigheid, kracht en moed van de mens tegenover die van een ander waren vervangen door wat neerkwam op het van achteren doorsteken van een vijand met een speer. De Engelse longbow was een belediging voor de ridderstand. Hoewel Franse ridders hem minachtten en hem bestempelden als pure lafheid, bleek gevechten op afstand zeer effectief voor kleinere legers, zoals dat van Edward. Door de tussenkomst van Lucifael veranderde de krijgskunst en viel de schemering over de glorie-dagen van het ridderschap.

Uit pure wanhoop overwoog Filips de hulp in te roepen van de Heilige Stoel en haar grote aantal hoogopgeleide priesters. Maar hij had meer nodig dan alleen hun gebeden. Hij had financiële middelen nodig en een krachtig tegengewicht tegen het nieuwe Engelse wapen: de snelvuurboog met zijn pantserdoorborende pijl. Hij had nieuwe strategieën nodig om de onridderlijke tactieken van de Engelsen te bestrijden. Hij zocht naar dat beslissende tegenwapen en die definitieve tegenstrategie die Edward uit Calais en terug over het Kanaal zouden kunnen verdrijven. Desondanks trok Lucifael, bitter en gretig, ten strijde tegen alle tronen, als een onrechtvaardig behandelde maar ogenschijnlijk altijd heersende koningin der koninginnen. De troon van de Heilige Stoel en het pauselijk paleis van Avignon waren niet veilig. De paus, het College van Kardinalen en de Apocriefe Kardinalen waren allen evenzeer prooi in haar spel. En binnen hen allen spon ze haar web.

Château Rouge ~ Stad Avignon ~ april 1347

Het Château Rouge in Avignon diende als bewaakte residentie voor verschillende studenten van het College of Cardinals. Een bewaker bij de achteringang van het kasteel verplaatste zijn voeten – de prikkelende pijn zat in zijn linkerhiel. Hij doorzocht zijn laars, maar vond geen uitstekende spijker; geen splinter of doorn erin. Toch voelde hij het opnieuw: een prik als een klein dolkje dat in zijn hiel stak. Het zou hem geen rust gunnen. Hij bestudeerde het verlaten terrein. Geen mens gaf een geluid in dit late uur. Met een vluchtige blik naar de boogvormige ingang van zijn post, sloop de bewaker het struikgewas in dat de dikke stenen muren van het kasteel flankeerde. Hoopvol tastte hij in zijn zakken en grijnsde toen hij een opgevouwen papiertje in een vestzak vond. Leunend tegen de muur maakte hij zijn veters los en stopte het papiertje erin. Hij was net bezig zijn veters weer vast te maken toen de lange schaduw van een gehulde figuur over hem heen viel. In paniek richtte hij zich haastig op en viel bijna.

'Wachter. Je bent niet op je post,' zei de priester zachtjes. 'Waarom?'

De bewaker liep, zichtbaar gegeneerd, naar de poort, terwijl de schimmige figuur hem de weg versperde. 'Ik hoorde lawaai, pater,' stamelde hij. 'Het waren maar hanen die in

de struik."

'Ah, hanen op stok. Ik zie het.' Bij beter licht zag de soldaat de priester als lang en nogal...

Stevig gebouwd, met vol zwart haar. Hij leek echter naar de straatstenen te kijken toen zijn

Donkere ogen flitsten over het gezicht van de bewaker, ze waren doordringend als dolken. 'Jaag je kakelende hanen achterna met een ongestrikte laars?'

'Ik heb het niet gemerkt, pater.'

'Ah, ik begrijp het. Je had de losse veters niet opgemerkt.' De zachte stem vormde een griezelige tegenstrijdigheid.

De flitsende ogen deden de bewaker op zijn tenen staan. "Laat me je bevelen zien, bewaker."

"Op dit moment."

De soldaat werd overrompeld – hij had zich al afgevraagd wanneer deze onrustbarende priester hem eindelijk met rust zou laten – en boog zich met tegenzin voorover om zijn laars uit te trekken. Hij haalde zijn

geïmproviseerde verband tevoorschijn en bood het aan de priester aan.

'In uw ongestrikte laars? Ah.' De priester vouwde het papier open en ging onder een fakkel

staan om het te lezen. 'Waarom zitten uw bevelen in uw laars, bewaker?'

De bewaker bekende alles. De priester grijnsde en gaf de opgevouwen orden terug, waarna hij zei: "Dan

Het lijkt erop dat uw bevelen het best tot hun recht komen wanneer ze worden vertrappt. Zullen we de bekentenis tussen ons houden?"

'Als u wilt, pater. En hoe kan ik u van dienst zijn, pater—eh—' De bewaker zocht naar de naam van de priester .

"Sevalle—aartsbisschop Lou Sevalle—hier op persoonlijke afspraak om kardinaal Jean- François Blasi te ontvangen."

'Ik zal de wapenmeester roepen. Hij kan een escorte regelen.' De bewaker draaide zich om, maar de priester greep hem pijnlijk bij de schouder.

'Uit uw bevelen blijkt dat u nieuw bent op deze post,' fluisterde de hoge priester. 'Ik neem aan dat u geen smet op uw naam wilt hebben? Ik hoef niet op een escorte te wachten; ik ben hier al vaak geweest . Ik zal mijn eigen weg wel vinden.'

De soldaat, die inderdaad een onervaren rekrut was en bovendien niet bepaald overhaast was aangenomen, voelde zich wazig.

Hij werd overweldigd door zijn gedachten. Het was absoluut noodzakelijk dat hij zijn bevelen opvolgde; maar laat een vreemde man toe.

Zonder begeleiding het kasteel binnengaan? Een ondenkbare plichtsverzuim, maar het was evenzeer van essentieel belang dat hij de zachte stem gehoorzaamde – en het bevel in de flitsende ogen.

"Bezoekers worden begeleid. Ik moet—"

'Is het mogelijk,' onderbrak de priester, 'dat ik u niet heb opgemerkt toen u van uw post weg was?'

Is het ook mogelijk dat u mij niet hebt zien binnenkomen? Luister naar me, bewaker; beschouw

me als een gewone, rustige haan op mijn hok. Het is laat – ik ben moe. Begrijpt u wat ik bedoel?'

De bewaker keek weg en antwoordde: "Ik begrijp het, zoals u zegt. Ik ken u niet."

Ik heb jou ook niet gezien.

'Een leugen met goede bedoelingen is geen slechte daad. Goed gedaan. Ik zal ervoor zorgen dat de gunst driemaal zo

goedgemaakt wordt ,' zei de priester, terwijl hij de bewaker met een minachtende grijns op de schouder klopte die de soldaat niet zag.

Hij verdween onder de boogvormige ingang en dwaalde door de stille gangen van

het kasteel. De priester kwam bij een hoek, en toen hij eromheen liep, waren zijn gelaatstreken en kleding... veranderde abrupt, onderging een metamorfose in een totaal andere vorm. In plaats van een gewaad, droeg hij... Hij droeg het gevechtsuniform van een Franse ridder. Op zijn borst schitterde het goud en de met edelstenen bezette Blasi kruiste. Hij sloeg een andere hoek om en liep kalm door een stenen muur, waarbij zijn in harnas gehulde gelaat geruisloos opging in de massieve stenen.

In de slaapkamer van kardinaal Jean-François Blasi wapperde een hangend wandtapijt even kortstondig toen de gestalte van de ridder door de massieve stenen muur heen bewoog. De kardinaal woelde en kreunde in zijn vergulde bed, zijn ogen rolden onder zijn oogleden terwijl hij de gelaatstreken volgde. van een nachtmerrieachtig landschap. Jean-François rolde over het enorme bed, gevangen in een droom waarin hij snel wegzakte. Plotseling hapte hij naar adem en schoot overeind, met wijd open ogen. Zweet glinsterde op zijn voorhoofd. De nachtmerrie, toen hij ontdekt werd, vluchtte de kamer uit. De schouders van de kardinaal zakten van opluchting en hij ging weer op het bed liggen, zijn ogen langzaam sluitend – om vervolgens weer open te schieten. De nachtmerrie was toch nog niet voorbij. Hij ging rechtop zitten, zijn hart klopte hevig. Vreemd genoeg voelde hij een beklemmend gevoel in zijn borst. Daar, in de hoek van de kamer, stond het donkere silhouet van een ridder in harnas.

'Wie gaat daar?' siste François, de angst in zijn keel. De schaduw stapte de...

Maanlicht valt door het open raam.

'Jacques,' stamelde François. 'Ben jij het, Jacques?' Verbaasd sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht .

'Ik ben het, Jean-François. Gaat het goed met je?' De ridder leek een ondeugende grijns op zijn gezicht te hebben.

'Jazeker! Ik heb voor je gebeden. Hoe gaat het met je? En met René?'

René preekt, zoals hij altijd al gedaan heeft. Hij heeft het zo geregeld dat ik jullie niet bezoek – hij heeft het zo geregeld. kan u van streek maken."

'O nee,' loog François. 'Helemaal niet! Je moet hem zeggen dat hij moet komen. Zeg het hem, Jacques.'

'Ik ben gekomen om je te waarschuwen voor iets vreselijks, François,' fluisterde de ridder haastig.

"Frankrijk zal binnen slechts twintig jaar in handen vallen van Edward van Engeland. Edward zal de steun van vele Franse edelen verwerven. Hij zal vanuit het westen en het noorden komen en het hart van Bourgondië voor zich winnen. Hij zal Frankrijk verdelen."

De kardinaal, nogal verward, antwoordde: "Zelfs als de meeste edelen van Frankrijk zich achter Edward zouden scharen, hoe zou hij dan ooit kunnen zegevieren? Hij heeft geen bekwaam leger!"

'Dat zal hij zeker doen,' zei de ridder scherp. 'Hij heeft immers een pact met de duivel gesloten. Het is de duivel zelf die Edward de geheimen van de oorlog inzegt! Edward zal ons vaderland innemen, Jean-François, tenzij je hem tegenhoudt vóór zijn veldtocht – tenzij je hem nu tegenhoudt.'

François' gedachten tolden. "Dat is waanzin! Ik kan zoiets niet tegenhouden. Als ik met Hem spreek..."

"Heiligheid van hem, hij zal me tot waanzin drijven," zei hij terecht. "Kunnen jullie deze gebeurtenissen niet stoppen, jij en René?"

"Alleen jij kunt deze gebeurtenissen stoppen, François."

"Ik kan de wil van een koning niet tegenhouden, Jacques. Evenmin kan ik de duivel bevelen. Ik ben slechts een dienaar van—"

'Luister naar me, François.' De donkere figuur kwam verontwaardigd dichterbij. 'De Raad van de Apocriefen; ken je die?'

De kardinaal verstijfde enigszins. Met tegenzin bekende hij: "Ja, maar slechts fragmenten van de waarheid. Wat dan nog?"

"Ze verbergen geheimen, een wapen waarmee ze de Engelse koning kunnen vernietigen. Jij moet dit wapen in handen krijgen, François. Je moet het tegen hem inzetten. Maar eerst moet je..." Men moet leren hoe het wapen op de juiste manier gebruikt moet worden. Die kennis is te vinden in de archieven van de Apocryphen, in wat sommigen de Naramsin-vertalingen noemen. Op deze pagina's zult u meer te weten komen over het ontwerp en de werking van dit wapen."

'En hoe moet ik die dingen dan in handen krijgen?' vroeg François, niet overtuigd. 'Het archief wordt goed bewaakt. En ze gebruiken wachtwoorden om toegang te krijgen. Ik ken die wachtwoorden niet, Jacques! Het archief is alleen voor de Raad.'

"De duivel zal dit geheim in Edwards oor fluisteren, en Edward zal de Naramsin-rollen zoeken. Daarmee zal zijn macht zelfs groter worden dan die van de Heilige Stoel." Hij zal heel Frankrijk innemen als u niet naar mijn woorden luistert. François, u moet deze daad verrichten. Zo niet voor Frankrijk en de Kerk, dan wel voor uw broeders: wij zijn immers met reden en eer gevallen. Zelfs engelen zijn gevallen opdat de wil van God zou geschieden. Als anderen moeten vallen opdat meer mensen mogen leven, dan is dat Zijn wil."

François herinnerde zich zijn nachtmerrie. "Anderen? Wie moet er vallen?"

'Zelfs Christus is gevallen, opdat anderen zouden leven. Ik moet gaan, François.' De ridder draaide zich om. "Nog een momentje!" riep François.

De ridder draaide zich om en grijnsde. "Jij bent *François de France*. In Godsnaam, red Frankrijk. Red ons allemaal." Hij draaide zich om en verdween door de muur.

'Wacht! Nee! Jacques! Jacques!' François sprong uit bed en rende achter de vluchtige gestalte aan. Hij rende door zijn vertrekken en gooide de deur open, waarna hij de gang in struikelde. "Jacques!" Maar de lange gangen waren leeg.

Het gezicht van zijn broer was al door de gang gelopen, door de achterwand en de bezoekersruimte van een priester binnengegaan. Hij viel op zijn knieën. "Jacques! Kom terug!" snikte hij. Deuren kraakten open en slaperige gasten staken hun hoofd naar buiten.

Een slapende priester bewoog zich door de schreeuw buiten zijn vertrekken, maar zijn ogen bleven gesloten.

Een olielampje naast het bed verlichtte het boek der heilige schriften dat met de voorkant naar beneden op zijn borst lag, zijn handen eroverheen gevouwen. De ridder stond aan het voeteneinde van het bed en staarde neer op de dromende man. Langzaam begonnen de platen van het harnas van de ridder te versmelten en te veranderen, samensmeltend met de glanzende huid van een weelderige vrouw, haar vlees bleek als de dood. Haar ogen, nagels en wilde, tot aan haar middel reikende haar waren volledig zwart als ebbenhout. Zij was de belichaming van de pure en schaamteloze Eva; zij was de bron waaruit alle vrouwen vielen – en waaruit alle mannen eveneens faalden. Zij was Lucifael. Ze bleef staan boven de priester en glimlachte. De stemmen van vele vrouwen klonken uit haar bleke mond. 'Het is zonde van een man om alleen te zijn – vooral niet beneden mijn stand. Maar toch, spoedig genoeg.' De priester trok een grimas, kreunde in zijn dromen en rolde op zijn zij. De opengeklapte Schrift viel op de grond en haar blote hiel vertrapte het toen ze door de buitenmuur van het kasteel stapte, waardoor er slechts een schim van godslasterlijk gelach achterbleef om de heilige man in zijn droom te kwellen.

En de lach van Lucifael was volkomen terecht – er ging nog geen maand voorbij voordat het kwaadaardige zaad wortel schoot.

Kasteel Mallow ~ Stad Avignon ~ Mei 1347

In tegenstelling tot Château Rouge, dat toebehoorde aan het College van Kardinalen, behoorde Château Mallow in Avignon toe aan de Raad van de Apocryphen en was het de residentie van de kardinalen Basiliste en Lean. Omdat Lean in Engeland was voor een pauselijke missie, was de oudere kardinaal alleen in Château Mallow. In zijn appartement lag Basiliste diep in slaap. Bovenop zijn schrijftafel, Een bijna gedoofde olielamp probeerde nog een vlam te produceren en wierp flikkerende schaduwen op een nabijgelegen ganzenvaar, inktpot en een geschreven brief met de volgende woorden:

Mijn liefste kardinaal Lean ~

Vergeef me mijn gebrek aan moed, maar de grootste angst heeft zich over mij uitgestort.

Mijn ziel. Ik ben er nu van overtuigd dat de dood van kardinaal Xavier geen toeval was en dat duistere krachten tegen ons samenzworen. Ze proberen toegang te krijgen tot datgene wat wij bewaken. Ik smeek u, keer onmiddellijk terug naar Avignon.

En samen zullen we aandringen op een audiëntie bij Zijne Heiligheid Paus Clemens. Hij moet gewaarschuwd worden voor de gevaren. Schiet op, mijn vriend. Ik begin te vrezen voor mijn eigen veiligheid.

Hoogachtend, in dienst van Zijne Heiligheid ~ Kardinaal Basilist

Een stevige bries doofde de vlam toen het achterraam openging en een bewegend silhouet zichtbaar werd. Een afvallige bewaker glipte de slaapkamer van de Basiliste binnen, ging op zijn borst zitten en sloeg hard met zijn hand over de mond van de kardinaal. Vervolgens trok hij een dolk en fluisterde de vragen die hem waren opgedragen. De Basiliste verzette zich, maar hij was te zwak voor de sterke soldaat. In een Met een onheilspellend gefluister waarschuwde de indringer hem om niet te schreeuwen; het koude staal tegen zijn nek maakte de dreiging duidelijk. De soldaat trok zijn hand terug en wachtte op antwoord.

Uitdagend staarde Basiliste zwijgend naar het silhouet van het gezicht. Het mes bewoog langzaam richting het linkeroog van de kardinaal en liet een ondiepe bloedvlek achter. Basiliste klemde zijn tanden op elkaar. Hij klemde zijn tanden op elkaar en maakte geen geluid. De hand klemde zich opnieuw over zijn mond en drukte zijn hoofd diep in het kussen. Met zijn gewicht drukte de bewaker tegen Basilistes borst en liet de dolk in het tere vlees onder zijn oog zakken. Basiliste schreeuwde door zijn neus toen het mes langs de wanden van zijn oogkas schraapte. De bewaker gooide het oog op de grond. De oude man had wat van zijn vechtlust verloren, vertelde de soldaat hem, maar hij had nog één oog over waarmee hij kon onderhandelen.

De basilist begon meteen te spreken en vertelde alles wat hij wist. Toen hij klaar was, eiste de bewaker dat hij de codewoorden van de doorgang herhaalde om er zeker van te zijn dat ze correct waren. Snikkend zwoer hij dat hij de waarheid had gesproken – desondanks gleed het mes in het rechteroog van de kardinaal. Opnieuw schreeuwde de basilist tegen de koude hand. Opnieuw werd hem gevraagd het te herhalen. De woorden. Hij hapte naar adem en stamelde – de woorden waren dezelfde. Overtuigd dat hij de informatie had verkregen waarvoor hij was ingehuurd, schoof de bewaker op de borst van de Basiliste en perste de lucht uit zijn longen. En nadat de kardinaal zwijgde, gleed de moordenaar over de vensterbank en verdween in de stille avond.

Enige tijd later ontmoette hij zijn beschermheer op de geheime plek die na de gruwelijke gebeurtenis was afgesproken. Een leren beurs wisselde van eigenaar en de huurmoordenaar reed Avignons westpoort uit en stak de Rhônebrug over. Maar nog voordat hij een kilometer had afgelegd, onthoofdde een ervaren dief met een breedzwaard hem – en stal zijn beurs. Het bewijs van de afschuwelijke moord verdween in het Franse platteland. En de dader, kardinaal Jean- François Blasi, bezat nu de sleutel tot de geheimen van de Raad van de Apocryphen en daarmee tot de twee streng bewaakte kloosters: *Gardiens* en *Cancello*.

[Einde hoofdstuk 2]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~